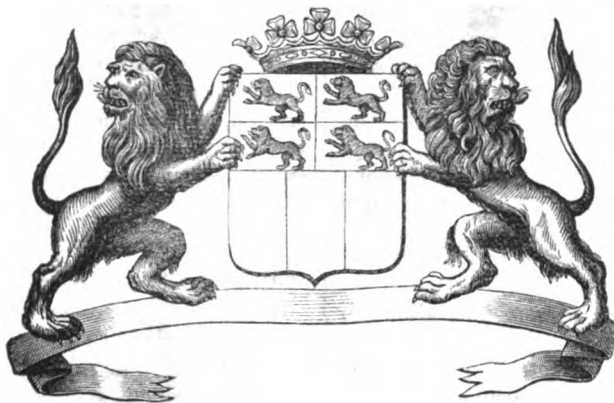

HET ROTTERDAMSCH WAPEN; GRAVURE VAN P. VAN GRONINGEN.

NAAR BOVEN!

I.

DOOR J. J. CREMER.

't Is schemeravond; ik ben met onze lieveling aan 't keuvelen en mokkelen geweest, en heb haar ten slotte een vrij bewerkt „Klein Duimpje” verteld; o zoo mooi!

Van lieverlede zijn daar ginder, in de huizen die zich als een donkere streep aan ons oog vertoonen, de lichtjes ontstoken, en ook aan den wolkenloozen hemel flonkert alrede de avondster.

„Heel hoog, nie waar Pa?”

't Lieve schemer-uurtje is voorbij. Mijne vrouw heeft lamplicht bezorgd, en terwijl de dienstmeid met den thee-emmer binnentreedt, waaruit een welhuidend gezelschapsliedje mij in de ooren klinkt, (ik zou zoo'n teetel wel gaarne „de winternachtegaal” willen noemen), begint onze kleine van houten blokjes een toren te bouwen; een toren, die wel dikwijls wordt opgetrokken, maar doorgaans, ter halverwege voltooid, weder instort, om haar al vroegtijdig te leeren wat toch „teleurstelling” is.

Het ziet er regt gezellig in mijne huiskamer uit; ik zet mij aan de tafel voor mijn schrijfwerk neder, en vat de pen, en schrijf..... niemendal.

Met het hoofd in de linkerhand geleund, tuur ik naar boven en zie..... ja zooveel, maar 't is te verward om er van te verhalen.

Eindelijk, ja eindelijk zie ik een vorm, een schoonen vorm.

't Is een jonge maagd. O, wat fijn beëndend gelaat; wat zachte, gevoelvolle oogen! Daar ligt een reinheid over dat wezen verspreid, zoo als men die zelden aanschouwen mag. Ik weet niet waarvan ik het liefste wil spreken: van de teêrheid en klassische schoonheid dier vormen; van dat neusje, zoo regt en fijn beëndend; van dat mondje zoo klein; van dien wang zoo zacht, en die haarvlecht zoo zwart en zoo smaakvol geslingerd; of wel nogmaals van die reine uitdrukking der oogen, en die zedigheid in haar houding en tooi.

Zoo pas heeft zij gelezen; nog houdt zij den brief in haar hand.

Ha! nu vat ik het regt: zij heeft gelezen van haar toekomst, en zij blik met haar zielen-oog in die toekomst, blij maar ernstig. Die brief is van den jongeling dien zij voor altijd zal toebehooren. O, zij mint hem wel teeder, maar tóch blijft zij vragen: „zal ik gelukkig zijn?”

Schoon wezen! ik weet het niet.

Eene onwillekeurige beweging doet de pijnzende maagd eensklaps voor mijn aangezicht verdwijnen;

en — nóg starend naar boven, zie ik — een jonge moeder. Of het de schoone van straks zou wezen? Ja — dan is haar toekomst toch eene heerlijke werkelijkheid geworden.

't Is vroeg in den morgen. Nog ligt zij daar neder, op het mollige kussen van haar ledekant, en een aanvallig wicht heeft haar gestreeld en geliefkoosd, en dartelt nóg op de sponde der moeder. En die moeder? Hare oogen zijn ten halve gesloten; slapen dat kan zij niet; neen, ook nu slaat zij een blik in dat donkere verschiet; in de toekomst van haar kind; en — wat haar voor de oogen treedt, ook ik mag het aanschouwen.

Zie, daar zit het blonde meisje. Engelachtig kopje! Al gelijkt gij uw schoone moeder slechts weinig; uw aanvalligheid is er niet te minder om. Tienjarige onschuld! zeg, is die bruine Filax uw vriend? Goed zoo! Honden leeren aan de menschen wat getrouwheid beteekent. Zult ook gij getrouw blijven in het goede? Zeg, gij leest al gaarne; dat boek in uw handje getuigt het. Gij zult wel altijd het liefste leeren wat schoon en rein en goed is, niet waar? van 't geen uw geest kan beschaven en vatbaar maken voor een hoogere wereld.

Uw kleeren zijn wel fraai, mijn lieve; dat breede lint hangt wel sierlijk langs uw hagelwit jurkje neder; zeg, houdt gij veel van 't uitwendige schoon? Ja — gij doet wel; maar kindhief! hecht er uw ziele niet aan; zie, daarachter u, bloeijen rozen, heerlijke rozen! Bedenk de dorens kunnen u kwetsen en.....

Maar ik zie u niet meer; althans niet als kind. Een ander tafreel boeit mijne oogen.

Hoe wonderbaar zijn de werken des Eeuwigen! Het pas nog zoo teedere knopje, vertoont zich nu als de prachtige bloemkelk.

Aanvallig kind! tot volle ontluiking gekomen, moogt gij nu voorzeker den roem der schoonen genoemd worden. Gewis, vele aanbidders werpen zich als om strijd aan uwe voeten neder; voorzeker, zij baden zich in uw smachtende oogen en hangen aan de zoete woorden die in hun bijzijn uw mondje ontglippen. Ach! of hij ook benijders zal vinden die u het meeste bekoort!

Maar stil, indien uw moeder u in dezen stond ontwaart, dan zal haar ziele wel droevig zuchten.

Het schijnt mij toe als zijt gij zoo even van een weelderig feest in uw eerzaam vertrekje wedergekeerd. Daar liggen de sieraden waarmee gij u tooitdet achteloos naast u op de tafel verspreid; uw haarvlecht heeft losgelaten; misschien verhoogt het uw schoonheid, maar niet die schoonheid welke uw moeder zoo hoog in u schatten zou.

Tuur ik langer in uw kwijnende oogen, dan raad ik een droevig geheim.

In spijt der moedertranen, in spijt uwer vaste geloften, beheerscht in deze oogenblikken het beeld van den onwaardige uw geheele ziel. Ja, de fel door u bestreden min, is op dat feest, uit den schijnbaren doodslaap, weér krachtig ontwaakt. Dáár hebt gij hém wedergezien dien gij sinds zoovele weken ontwijken moest en ontwijken wildet, dewijl het pad door hem betreden, u voeren zou tot den vreeselijksten jammer.

Neen, hij is u niet genaderd; maar gij hebt wel ontwaard hoe hij, somber en stil, u van verre heeft nagecoogd, terwijl gij — wel gansch onwillig — u door een ander ten dans liet medevoeren.

Wat was hij schoon! Hoe veel schooner van leest

en vuriger van oogen dan al die anderen, die laffe vlejers! Schoone bloem! wat folteringen op dat feest! Hem te zien, te zien lijden! hem te beminnen! O! bittere stonden van gehuichelde vreugd!

Arme maagd! Toen gij aan de zijde uwer moeder de feestzaal hebt verlaten, toen zijn een paar dikke tranen van lang verkropte smart, met geweld aan uw schoone oogen ontsprongen. Uw trouwe moeder heeft ze niet gezien.

Maar hoe! Bij 't instijgen van de koets heeft uw handje gesidderd; die hand werd gedrukt..... door wien? Gij ontwaardet zulks niet, doch uw hart heeft op die vraag wel aanstonds het antwoord gegeven. Helaas! gij zoudt nog meer vernemen:

Een briefje werd u in 't handje gedrukt; en thans... op uw stil verblijf teruggetrokken, in de ure der eenzaamheid hebt gij... gelezen. — O! had gij 't lezen maar nooit geleerd! — Nog houdt gij dat onzalige briefje tusschen uw fijne vingers geklemd; zoo aanstonds zult gij een zoen er op drukken! zoo aanstonds zult gij voor trouwe gaan houden wat niets dan bittere ontrouw moet heeten. — Kind, uw Filax is dood! —

Welk een andere uitdrukking hebben uwe oogen in deze oogenblikken dan de oogen uwer moeder hadden, toen zij den brief van uw vroeggestorven vader had gelezen, den brief waarin deze zijn teerste wenschen aan haar openbaarde.....

Meisje! waar zult gij heen?

Hoe! zal het dien weg op?

Wilt gij het pad der vrouwe, die ik thans voor mij zie, betreden? het voetspoor volgen van deze, wier naam slechts „Verleiding” kan zijn?

Kind uwer moeder! zult gij dan haar gaan volgen die slechts lacht van lichtzinnige vreugde, die heur haren met wilde ranken heeft doorvlochten, en den gevulden beker dartel in de hoogte houdt?

Dat wezen is wel bekoorlijk! Heur gewaad zonder knellende banden!... Haar verzoekende lach onweêrstaanbaar.....

En — zult gij haar volgen?

Weder treft een ander tafreel mijne oogen.

Ha, ik herinner mij: de Verleiding is nog verre. De roos die reeds ontloken door mij werd bewonderd, en in wier nabijheid ik reeds een schendige hand meende te ontwaren, zij is nóg het knopje dat straks heur blaadjes ontplooiën gaat.

Ja, ik herinner mij, de schoone roos is nóg het schuldellooze wicht dat op de sponde der moeder dartelt; dat haar liefkoost en streelt en — wat die moeder daar wakende van de mogelijke toekomst harer lieveling droomde, dát heb ik aanschouwd in zichtbare vormen.

Trouwe moeder! Die mogelijke zwarte toekomst voor uw kindje — en ook voor u — heeft u al vroeg een zekeren weg doen kiezen, waarop uw kroost dat wee zou ontgaan. Vroome moeder! al vroeg hebt gij dat pand uwer liefde het spoor naar den hemel gewezen. Welk een heerlijker schouwspel! Zie, zie maar:

Die kleine, zij zit in haar wiegje, zij heeft haar oogjes gesloten, en heft haar gevouwen handjes naar boven, en hoor maar, zij bidt:

„Lieber Gott mach mich doch fromm,
Das ich in den Himmel komm.”

Lezer, ik heb de plaatjes van mijn lampekap bekeken.

„Kijk, Pátje, kijk, mijn toren is blijven staan!”
roept onze kleine, „zie eens hoe hoog, hoe vree-

selijk hoog, maar ziet u ik kan er toch bij, als ik
maar reik met mijn handje naar boven; heel —
heel hoog naar boven.”

's Hage. 59.